

A keserű pohár

*S felzokogott a ház előtt az út
— Megérkezünk? — kérdezted,
s ő tovább rohant
a távol örület felé*

*— Megérkezünk?
kérdezte egy madár
a hálóból
melyhez már közelített
a digó madarász*

*— Megérkezünk?
kérdezte a két sárgasapkás
fruska a szinte lebegő biciklin
virággal-tömött piros hátizsákjuk
szírom-kérdőjeleket szórt a szélbe*

*— Megérkezünk?
kérdezte a remény
és még két grácia
az információban
de már záróra volt
arcuk előtt a rács*

*— Megérkezünk?
kérdezte egy tüdő
az egyre idegenebb levegőtől
köhögve fuldokolva
lobbantva vérsugarakat a ködbe
a halálfélelem felhőibe*

*— Megérkezünk?
kérdezte az önnön
szívére kést dobáló
— kezében az elűzhetetlen
végzetes remegéssel
az utolsó fellépés ihletében
már tisztán hallva a sikolyt*

*— Hová?
kérdezte emberét a nő
— Hová?
kérdezte asszonyát a férfi
— Hová?
kérdezte mindkettőt a gyermek*

*Miféle érkezésről
harsog a hallgatás
napról napra vadabbul*

*Zokog
egy néma megafon
egy párjavesztett sín fölött
csak a szemafor int vakon:*

*Minden
program
szerint
halad
Minden
program
szerint
halad*

*a számítógép vezérelte
számítógépek vezérelte
elszámítógép vezérelve
nyugodt lehet az ember lelke
megeerkezuenk*

megeerkezuenk

*— Megérkezünk?
kérdezte Krisztus a
lángoló kereszttel a hátán
menvén a Koponyák Hegyére*

s újjfent

*kérdés a Föld farizeusait
— Erre a lángra akarjátok-é
az Ember Fiát fölfeszíteni
ti szerencsétlenek
erre a Lángra?!!*

Ekkora tél után

*Te vagy az, nyugtalan vér,
ekkora tél után?
Te vagy az, fény-vibrátor,
te, rezonáló titok?
Te vagy, gyűrűsnyakú,
gombszemű, buksi gerle?
Te vagy, konok reménység
— ekkora tél után?*

*Irdatlan hófalat láttam.
Megdől, fölém hajolt.
Egy hóvirág tartotta
bimbónyi ujjbegyén*

*meg egy csapat madár,
kiknek szárnyával egykor
az égre fölszegeztem
gyönyörű nevedet . . .*

*Azután az egyensúly
kinyílt, mint egy tenyér.
Hajamból a havat,
csontomból a jeget,
szívemből a fagyot
űzted kiszebabákkal.*

*Te vagy az, Szerelem?
Ekkora tél után
te tündérszedsz mezítláb
tér és idő haván?*

*A kertben semmi hó.
A túlélés lobogóit
kigöngyölik a fényben a virágok.*

*Legyen áldott a selymük!
S te Veronika-kendőd
tündöklő selyme is;
melyen az elszivárgott
vércseppek, mint a lángok . . .*

Tavaszi tánc

*És újra a meggyvirág-réják,
orgona-kurjantások,
a vadmályva-kürtök, bodza-dobok,
sziromharang-zengések újra!*

*Öltözik a menyasszony
aranysípok, kéklő citerahúrok között.
Éteri fák, üveghang-fürtű akácok alatt
ejhaj, eladó a menyasszony!*

*Táncol . . .
Liliomillattal magánhz láncol . . .*

*Ez a menyasszony a legfehérebb
veszély, a legszebb lilommámor.
a legédesebb szerelemméreg.*

Remeg a lakodalmi sátor.
Halálos bódulatban
milliárd halhatatlant
forgat, lobogtat, ríkat az élet

— el kell hinni az öröklétet!

TARDI SÁNDOR RAJZA